



štev. 9.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1913.

Neprevidnost.

Glej deklico malo:
po polju se šeta
in cvetke nabira
kot druga dekleta.

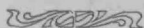
Že mnogo ima jih
v naročju nabranih,
a mnogo jih je še
po polju nastlanih.

Glej tamkaj pri meji
škrlatnordeče,
ki deklici kimajo
ljubo vabeče.

Deklè se približa,
utrpati hoče
mej njimi najlepšo —
a bridko zastoče.

Za cvetko najlepšo
se kača je skrila —
oj, kaj bo zdaj s tabo,
ti deklica mila?

Milutin S.



Angelsko omizje.

14. Sv. Venceslav.

Poseben odličnjak pri angelskem omizju je češki vojvoda sv. Venceslav. Živel je angelsko nedolžno. In moč za tako brezmadežno življenje je zajemal tam, kjer teče nebeški studenec milosti — v presv. Rešnjem Telesu.

Po cele ure je klečal ta odlični svetnik pred najsvetejšim Zakramentom; tukaj se je čutil najsrečnejšega. Vsak dan je bil pri več svetih mašah, molil je kleče na golih tleh. Posebno rad je stregel mašniku pri sv. maši in lepšal oltarje, kjer se je opravljala sv. daritev. Zlasti se je pokazala njegova izredno velika ljubezen do Jezusa v presv. Rešnjem Telesu v tem, da je sam pripravljal kruh in vino za daritev sv. maše. Da, videli so ga celo, da je obdeloval kos polja, sejal in žel pšenico, mlel in čistil žito ter pripravljaj najlepšo moko za svete hostije. Enako skrbno je ravnal z grozdem za mašno vino.

Tudi ponoči, celo v mrzli zimi, je vstajal in obiskoval cerkve ter klečé pred cerkvenimi vrati častil Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. Nekoč je šel v najhujši zimi opolnoči bos proti cerkvi. Njegov služabnik se je pritoževal, kako zelo ga zebe, ko mora v hudem mrazu gaziti v snegu in ledu. Venceslav mu svetuje, naj le stopa po njegovih stopinjah. Služabnik to stori, in glej! takoj se mu ogrejejo noge in ves vesel spremlja dalje svojega gospoda.

Jaz pa želim, da bi se našim mladim čitateljem ob pogledu na take vzornike ogrelo tudi srce, da bi veselo in zvesto hodili po stopinjah, ki nam jih je zaznamoval naš Gospod Jezus Kristus na poti proti nebesom.



Turki pred Soteškim gradom.

Za cerkvijo je stala tik stare lipe lesena hiša strica Boštjana. Mož je imel takrat osemdeset let. Kljub visoki starosti je bil še vedno dokaj čil in zgovoren. Otroci smo imeli strica kaj radi. Vedeli so marsikaj povedati, kar je zanimalo nas mlade radovedneže. Posebno so nam pa ustregli, kadar so nam kaj povedali o vojskah.

Ob vedrem vremenu smo se spravili pred kočo. V dežju in po zimi smo pa šli v hišo. Nekateri so zlezli na peč, drugi okoli peči, da, celó po mizi so posedli nekateri, samo da jim ni ušla nobena beseda iz stričevih ust.

Kadar smo bili pred kočo, so sedli stric Boštjan na trhel panj, izvlekli iz žepa vivček, ga natlačili s tobakom in si ga zažgali. Vmes so nam pa počasi pripovedovali zdaj to, zdaj ono.

Bilo je pa drugače, če smo jih prišli nadlegovat takrat, ko so pletli koše ali košare. Takrat pa niso imeli kar nič potrpljenja z nami. Če smo pa bili le preveč sitni, so segli za vrata po brezovo metlo in kaj hitro smo se poizgubili iz koče, drugače bi bilo tudi padalo po plečih.

Neke nedelje popoldne so bili stric Boštjan posebno dobre volje. Njih nagubana lica so se venomer držala v nasmeh.

Otroci smo to hitro opazili in znali uporabiti to ugodno priliko. Spomnili smo se dobrega strica, da so nam nekoč obljubili povedati nekaj o Turkih.

Niso se dali dolgo prositi in pripravljeni so bili izpolniti obljubo, rekoč: »Ako boste pridno in tiho poslušali, vam povem danes, kako so Turki napadli stari Soteški grad.«

Kakor bi odrezal, so nam odreveneli jeziki, in nihče se ni več oglasil. Hitro smo posedli po tleh, stric Boštjan pa so začeli pripovedovati.

Stari Soteški grad je bil sezidan na visoki skali tik nad Krko. Zadi ga je varoval gosto zarastel gozd.

Spredi je bilo pa močno in visoko obzidje, za katerim se je izprehajala noč in dan straža. Nihče ni mogel brez dovoljenja v grad.

Tiste čase so pa po naših krajih hudo razsajali Turki. Prišli so tudi skozi Sotesko. Ko so ugedali grad, se jim je zahotelo po bogastvu, ki ga je hranilo tisto zidovje. Sklenili so, da napadejo grad.

Utaborili so se pod gradom ob Krki. Bilo jih je precejšnje krdelo. A tudi v gradu niso mirovali. Ko so zagledali to vražjo zalego, so se prav skrbno pripravili na boj.

Turki so pridno naskakovali in poizkušali vdreti v grad, a vselej se jim je napad izjalovil. Marsikateri Turčin se je zvalil s preklano glavo po strmi pečini v Krko.

Začel jim je pa pohajati živež. Zato so hodili po bližnji okolici plenit.

To obleganje in naskakovanje je trajalo precej časa. Graščaka je začelo skrbeti. Ljudje, vednih bojev trudni, bi mu lahko opešali. »In kaj potem,« se je vprašal.

Po dolgem premišljevanju, kako bi se otresli tega nadležnega sovraga, se spomni grajski oskrbnik, da je slišal, kako zelo se boje Turki sršenov in os. »Kaj, ko bi nam pomagale čebele!« pravi samprisebi.

Povedal je svoje mnenje graščaku in nasvetoval, kako naj bi ukrenili.

Graščak dé: »Čul sem praviti, da so jih nekoč gori pri Muljavi zapodili v beg s sršeni. Poizkusimo pa pri nas s čebelami.«

Zvečer so zaprli deset panjev čebel. Drugi dan proti poldnevu so pa znosili panje na rob skale, odkoder so jih začeli spuščati v turški tabor. Preden je vsak panj pridrsal do taborišča, se je razletel na kose. Kako bi se tudi ne razbil, ker se je kotalil po taki strmini navzdol. Čebele pa so padale razdražene kar v celih češuljah na prestrašene Turke. Vsi iz sebe so zrli Turki, kaj naj to pomeni. A ko so jih začele čebele neusmiljeno pikati, so se spustili v divji beg.

Od takrat jih pa ni bilo več v Sotesko. Mir so imeli graščinski in okoličani pred njimi.

Stric Boštjan so to povedali. Vstali so in šli v kočo. Mi pa smo se veseli razšli vsak na svoj dom.

Ludvik Koželj.



Zaspanček.

Breskvarjev Pepček vam je bil priden otrok! Najrajši je bil sam; govoril sam, pel sam, igral se sam. — Z vaškimi otroki je bil vedno vljuden in prijazen, — nikomur ni rekel žalbesede, ne storil nič žalega. Skrivaj se je poluglasno muzal tedaj, ko se je vaška otročád smejala na vse grlo. Pepček je bil tih, pohleven deček.

Čudno navado je pa le imel ta Pepček! Deček je grozno rad spal! — Zvečer je šel spat s kokošmi, zjutraj pa je spal dolgo, dolgo... Zaman si je prizadeval rdečegrebeni petelin z glasnim kukurikanjem, da bi zbudil zaspanca. Solnčece pa je na večer stalo še visoko na nebu, ko je Pepček že zlezal v posteljo, — in zjutraj je isto solnčece popilo že málone vso roso po solnčnih gričih in brdih, ko je Pepček še zeval in zdehal v postelji... Aj ta zaspanček! Šele ko je zaslišal ropotanje kuhače v loncu za žgance, ko je čul cvrčanje masti v ponvi, — tedaj je hipoma planil iz postelje, potegnil nase hlačice in hitel venkaj, da bi si umil zaspani obraz z mrzlo vodo. — Zatem je odmolil jutranjo molitev — in potem, aló, k mizi! Pri mizi, aj tam je bil pa prvi! — Dobro so mu šli v slast žganci, politi z mastjo in sladkim mlekom, — mimogrede vam na ušesa povem, da je preje izpraznil deček sam svojo skledico kakor tisti veliki možaki, ki so sedeli pri mizi ter zajemali iz velike sklede. Pa ti so imeli izvrsten ték — delali so že namreč od ranega jutra, a Pepček, ta zaspanček, pa se je ravnokar izkobacal iz postelje in je še skoro bolj udrihal po žgancih kakor utrujeni delavci.

No, povem naj vam, kako se je Pepček odvadil dolgega spanja.

V sosedni vasi, tam kjer je stala kraj visokega jagneda lepa kmetiška hiša, je imel Pepček deda, ali kakor tudi pravite: starega očeta. Tjakaj je zahajal kaj pogostoma, málone vsak dan je bil tam. Težko bi bilo določiti, ali je imel Pepček deda rajši — ali ded Pepčka. Dovolj bodi, če povemo, da je tudi ded zelo ljubil belolasega vnuka, da se je vsakrat smehljajal stavec, ko je z vélo roko gladil Pepčkove lase, ki so bili beli, prav tako beli kakor njegovi. — Rad je imel stavec dečka, rad mu je pripovedoval storiije, včasí celó zapel pesemco:

Kukavica kuka
v zelenem gábrovji...
Pepček krave páse
v zelenem bukovji.

Nekega dne je Pepček ravno došel v vas k dedu, ko je ta krmil perutnino na dvorišču. Deček se je vedno bal koklje črnokapke, ki ga je nekoč razjarjena okljuvala, ko ji je hotel vzeti drobno pišče ter se malce poigrati z njim. Danes pa se mu je posrečila ta namera. Slep petelinček je prišel namreč prav blizu njegove noge, in huda koklja ni videla, kako se je Pepček tiho sklonil in pobral petelinčka. — Šele ko je petelinček žalostno začivkal na njegovih rokah, tedaj je koklja uvidela nevarnost ter glasno kokodakaje odvedla ostala piščeta.

On pa s petelinčkom! Jej, koliko sreča! Lahno mu je božal zlato perjiče na vratu, da je petelinček zadovoljno čvrčal. In tisto na pol odprto očesce je pokríl popolnoma z belo kožico, da se je dečku zdelo, kot da je slepček zaspal na njegovem naročju.

»Ali mi daste tega petelinčka, ded?« vpraša dobrega deda ter skoro boječe pogleda po njem.

»Čemu ti bo? Ne vidiš, da je slep?«

»I — naj! Imel ga bom!«

»Hm, kakó ga boš pa krmil? Saj ti bo poginil od gladu.«

»O ne, ded, gotovo ne!« In izvlekel je iz hlačenega žepa kos kruha ter pokazal, da zna spretno krmiti slepe petelinčke.

»No, pa ga imej,« zasmejal se je ded.

Hej, kakó je poskočil Pepček. Kar proti domu jo je vcvrl.

»Kam se ti pa tako mudi,« zakliče začuden ded.

»Domov! — Mati so rekli, ko sem šel od doma, da se peče zame pogača. Zdaj bo gotovo že pečena.«

Bal se je menda, da bi se dedek ne premislili.

»No, pa pojdi v božjem imenu. Samo na petelinčka mi pazi, glej, da mu ne daš vroče pogače!«

»Bom, bom!« obljubi Pepček ter zadovoljno kimaje oddirja s petelinčkom v naročju proti domu. Da mu ni živalica medpotom nagajala, jo je dobro zavil v višnjev predpasnik, katerega je imel prepasane po belih platnenih hlačicah.

Doma se je že hladila pogača na mizi, ko je Pepček prisopihal s petelinčkom v sobo.

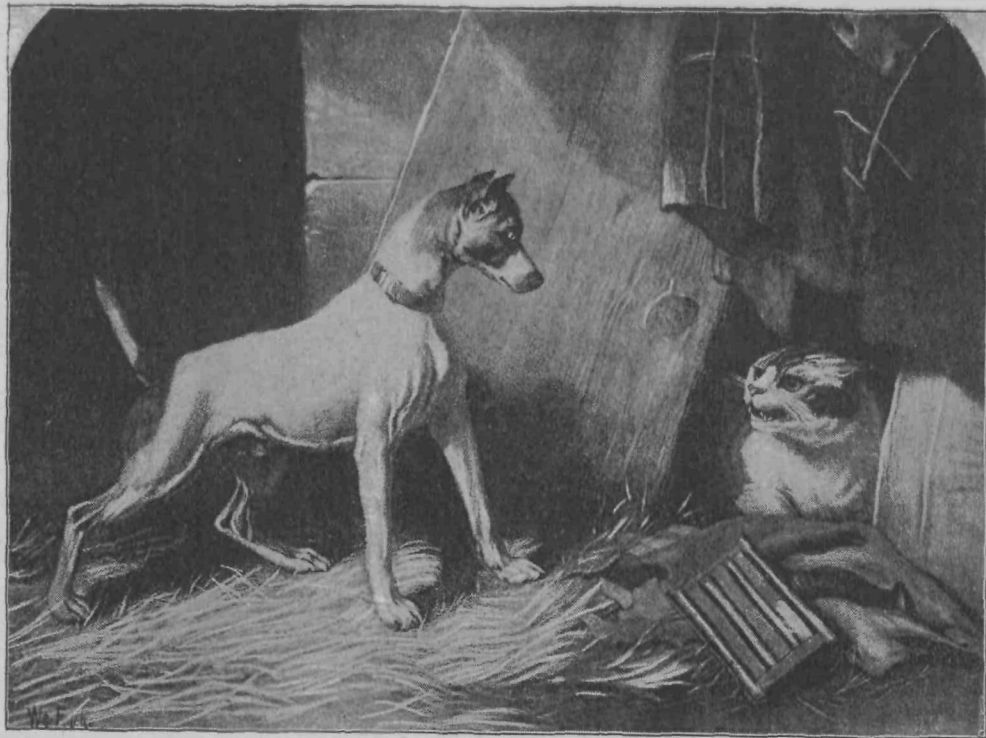
»Ej, ravno prav, pa ne bo treba pihati te reči!« In prisedel je k mizi ter s petelinčkom delil bratovsko tisto pogačo.

Omeniti je še treba, da je Pepček tistega dne pokazal petelinčku vse igrače, od lesenega konjička do rdeče piščalke; vse koticke, kjer se je igral; vse je moral videti na pol dremajoči petelinček.

Ko se je naposled naveličal dolgega pripovedovanja in razkazovanja — kaj menite, kaj je storil? Legel je spat s petelinčkom v naročju. Ta se je izpočetka še precej zadovoljil z novo posteljo, a naposled, ko ga je deček povrh pokril še z odejo, da mu ne bo mraz, tedaj je nekaj časa brcal in poredno nagajal pod odejo, a kmalu se umiril in za njim tudi Pepček...

Solnce je stalo drugo jutro že visoko na nebu. Domači petelin je že desetkrat prekoračil dvorišče, ko se je Pepček zbudil. Prva njegova misel je bil petelinček!

»O dobro jutro, petelinček! Vstati bo treba, kajne?«



Huda nasprotnika.

In odvijal je odejo, pod katero je čepel njegov petelinček.

A strah in groza! Petelinček je bil že ves trd! — — — Napolzaprto oko je bilo stekleno in kljunček je imel odprt širje kakor včeraj, ko je jedel njegovo pogačo...

»Oôôô — petel... petelinček« — in deček je zajokal na vse grlo, videč, da je petelinček trd in mrzel. — Hipoma so stali mati ob postelji poprašujoč, kaj se je zgodilo.

»Aha, predolgo sta spala, ti in tvoj petelinček! Prevroče mu je bilo pod odejo, pa je poginil. Pomni dobro: kdor predolgo spi, le malo časa živi. Predolgo spanje je zdravju škodljivo. Le glej, da se še tebi ne zgodi enako!«

Pepček je zadušil solze. Uvidel je, da je sam ugonobil petelinčka. Neizmerno mu je bilo hudo. Kaj porekó ded?

Pa vendar je vse srečno izteklo. »No, saj je bil slep,« so mu rekli drugi dan dobri ded, »ni take nesreče. A tebi naj bo v pouk, da mora tudi s kokošmi vstati, kdor gre s kokošmi spat!«

In Pepček pomni te besede še danes, pa se tudi po njih ravna. Zdrav je na duši in telesu.

Rodomilka.



Ko bi znal!

Ko bi risati jaz znal,
tebe, Vinko, bi narisal;
ko bi pisati jaz znal,
tebe bi takoj opisal.

Pa ni barv na svetu vsem,
ki zaté bi dobre bile,
ni verig, ki bi takrat
te za mizo priklenile.

Pa peresa tudi ni,
ki bi tebe opisalo:
črka je le mrtva reč —
ti pa živ kot žrebe malo...

Slavko Slavič.





Ave, Maria!

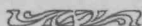
Zvonček po dolu odmeva,
zvezda prižiga se že,
pesem večerno prepeva,
ptiček na grmu sedé —
Ave, Maria!

Človek se k nebu ozira,
v dom svoj veselo hiti,
solze vsakdó si otira,
kogar težijo skrbi —
Ave, Maria!

Hiše mir sveti obišče
dobrim, pobožnim ljudem;
zemlja se zdi mi svetišče
v hipu svečanostnem tem —
Ave, Maria!

Zvezda se jasna prižiga,
zvonček odmeva čez plan,
srce v molitvi se dviga,
kličem iskreno Ti vdan:
Ave, Maria!

—n—



Planinske cvetke.

Ob potih v gorskih letoviščih srečavaš revne otročiče, ki ponujajo za male denarce planinskih cvetic. Bogati počitničarji in vesele počitničarice kupujejo redke cvetke nekoliko iz usmiljenja, nekoliko pa iz samoljubnega naгона in iz ponosa, da bi se prišedši domov pri znancih in prijateljih postavljali, češ: vidite nas, srečne letoviščarje in ljubitelje planin! In znanci jih blagrujejo, misleči, da so jih počitničarji sami natrgali gori visoko v planinah.

Jaz se še nisem izpozabil med tiste ljudi, ki imajo v tem nekak izreden užitek, če se morejo ponesti, da so plezali v vratolomne višave, da so trgali planike na nevarnih strminah in ostrih pečinah ter postavljali svoje življenje v nevarnost. Nasprotno! Pomilujem vsakega, ki svoje življenje tako malo ceni in ga tvega samo zato, da se more v lahkoživi družbi hvaliti in ponašati s svojo grešno drznostjo. Še bolj žalosten vtis pa napravi name tak hribolazec, ki zanemarja sveto mašo in službo božjo in se ob nedeljah potika po nevarnih slemenih visokih

gorâ, in se zraven s svojo versko brezbriznostjo še ponáša. Rad grem po varnih potih ob prostem času v gorski zrak, na lepe razgledne točke, v nevarnost, še celó v nedopustnem času, pa se ne podajam.

Kljub temu pa hočem postreči z malimi planinskimi cvetkami, ne da bi se okitil s pavjim perjem. — Peljal sem se po železnici skozi dolg predor v tujini. Nasproti meni sedi deček, čedno oblečen brez prtljage. Iz notranjega žepa v jopiču mu je gledala lepa bela sveča. »Ali si bil pri pogrebu?« ga vprašam. — «Ne, domu grem; služil sem čez leto tam-le v bližini. Prtljago sem že poslal naprej, svečo sem pa vzel s seboj; imam jo za spomin na prvo sveto obhajilo, ki sem ga prejel letos o veliki noči.» — Ob tem pogovoru so se iskrile njegove nedolžne oči kot kristalna voda gorskega, neskajjenega jezera. Ali more biti roža planika lepša, nego srce tega srečnega fantiča!?

Bilo je v jutro nekega poletnega dne. V cerkvi je bilo še malo pobožnih vernikov. Odspređaj v klopeh so klečale usmiljene sestre, ki so stregle v bolnišnici revnim in bolehnim letoviščarjem. Pripravljale so se za sveto obhajilo. V hotelih in gostilnah je še vse tiho; gostje si privoščijo dovolj mirnega in krepilnega spanja. Sestre pa, ki tudi ponoči čuvajo pri bolnikih in izvršujejo dela ljubezni v službi revnih bojestnikov, iščejo veselja, tolažbe, miru in dušne utehe pri Jezusu. — Mnogo lepo-dehtech rožic raste po planinah, pa te cvetke se mi zde še lepše.

Ob poti poleg žuborečega gorskega potočka srečam ženico; globoko je sklonjena, korak ji ni več prožen in lahak. Obremenjena je z zavojem obleke, robata palica ji je v pomoč ob težki hoji. »Odkod pa, mamica?« — »Bila sem na K. čez poletje; tam bolje plačajo kot pri nas. Zdaj grem pa počasi zopet nazaj čez hribe. Najbrž zadnjikrat. Veselim se že počitka. Toda dokler živim, bi se rada sama preživila, da ne bom drugim v nadlego.« — Ali ni tudi ta gorska roža nekaj posebnega?

Gospod urednik! Dehtech cvetk nimam, da bi jih Vam podaril; pošiljam Vam pa gori opisane rožice ter upam, da bodo Vam in Vašim ljubim prijateljčkom, ki se tako vesele »Zvončka Marijinega« — v veselje. č.

Peter Barbarič, vzor Marijinih sinov.

Že pred dvema letoma je izšla krasna knjiga z naslovom: »Peter Barbarič, vzoren hrvaški mladenič, vzor mladeničem slovenskim«. Veliko vzpodbudnega ima ta knjiga v sebi. Tukaj naj navedem iz nje le nekaj vrstic o tem, kako goreč družabnik Marijine kongregacije je bil ta vzorni mladenič.

Bilo je na praznik sv. Alojzija 1. 1890., ko je klečal pred oltarjem Brezmadežne ter z gorečo svečo v roki in višnjevim trakom okrog vratu prisegel Mariji sveto prisego vpričo sodružabnikov in vsega nebeškega zbora. To ni bila zanj le velika milost, ampak tudi prav posebno odlikovanje; ker je bila namreč tedaj v zavodu samo ena družba, so bili navadno le večji dijaki sprejeti. Peter in še eden njegov součenec sta bila prva, katerima je bil z ozirom na njuno nenavadno zgledno vedenje in izreden napredek v šoli že v prvem razredu dovoljen vstop v Marijino družbo.

Petrovo veselje je bilo nepopisno. Bilo mu je, kot da mu je izšla ljubka zvezda, ki ga je vedno spremljala, kamor je šel, ki ni nikdar izginila, akoravno se je včasih nebo zažrnilo z oblaki, ki so pretili uničiti mladostno veselje: ta zvezda je bilo Marijino materino oko, ki z neumorno skrbnostjo in vestnostjo čuje nad svojim otrokom.

Vsled tega je štel v najlepše dni svojega življenja oni dan, ko se je posvetil Marijini službi. Biti Marijin sin, je smatral Barbarič za neprecenljivo srečo. Ko je bil 25. marca 1896 njegov prijatelj Peter Papac sprejet v sarajevsko Marijino družbo, mu je čestital Peter s tem-le pismom:

»Ker sva sina ene matere dežele, sem željno pričakoval, kdaj bova sina tudi ene nebeške Matere. Res, da sva tudi dosedaj lahko to rekla: toda danes, ko Te vidim pred kipom premile Matere, ko Te poslušam, ko izgovarjaš besede: ‚Izvolim te danes v gospo, zavetnico in mater...‘, ne morem, da bi ne vzkliknil: O srečni čas, sedaj si prišel! O srečni sin v naročju take matere! Delim s Teboj radost in tolažbo, ki Ti danes polni srce. Premišljujoč Tvojo srečo, videč Te obdarjenega s tolikimi

odpustki, pridruženega zvesti četi nezmagljive Kraljice in poslušajoč besede, ki Ti jih je danes odgovorila premila Mati: Jaz ljubim tiste, ki mene ljubijo, ne morem, da bi ne vzkliknil: Prijatelj, iz dna srca Ti čestitam! 25. marec naj Ti ostane v srcu celo življenje! Misel: Družabnik sem, sin Marijin sem, naj Te nikdar ne zapusti! Ta misel Ti bo tolažba v žalosti, varstvo v nevarnosti, srčnost v boju, krepčilo pri delu, pomoč v potrebi.«

Ko je bil Barbarič sprejet v Marijino družbo, je primerjal govornik v svojem svečanem govoru družbo cvetličnjaku, v katerem je vsak goreč družabnik krasen cvet, Materi božji na radost in veselje. Tu jim navede kot primero sv. Alojzija, ki je cvetel kakor čista lilija in bil zato vreden, da je bil zgodaj presajen v nebeški raj.

Osem let za tem piše neki gojenec o Barbariču: »Kakor krasna roža si cvetel v vrtu otrôk Marijinih, prenapolnjen ljubezni do nje in njenega Sina, In ko je cvet razvil svojo čašo, ga je presadil nebeški vrtnar v raj, ker ga zemlja ni bila vredna.« Tako je torej Peter zvesto držal obljubo, ki jo je dal Kraljici, ko je stopil v družbo.

Rože ljubezni do Marije so od nežne mladosti cvele ob potu njegovega življenja; v svetišču Marijine družbe pa so se popolnoma razvile, kakor plemenite cvetlice, katere presadi vrtnarjeva večča roka v primerno zemljo in jih skrbno čuva in goji.

Slika »premile Matere«, kakor je Barbarič rad imenoval devico Marijo, je stala vedno živo pred njim; njegove misli so bile neprestano pri njej, kakor ljubki angelčki, prinašajoči Materi tisoč pozdravov od otroka, a otroku od Matere. Vsak dan, če ni bil zadržan vsled bolezni ali kaj drugega, je najmanj šestkrat obiskal kapelico prečiste Device. Češče je med dnevom pobožno poljubil sliko, ki jo je imel pred seboj na pisalniku, a da bi na hodniku šel mimo Marijine slike brez pozdrava ali kratke molitvice, si ne moremo misliti.

»Nihče ni bil radostnejši in gorečnejši kot Peter,« piše neki dijak, »kadar je bilo treba okrasiti sliko Matere božje v razredu. Naš dobri razrednik nas je vselej pred začetkom tega meseca opozoril na ‚šmarnice‘ in v šoli obesil krasno podobo ‚Kraljice majnika‘. Pozval

je svoje učence, naj okrasé to sliko s pesmicami pa tudi z vencí iz prirodnih cvetlic. Vrstile so se pesmice, pevane v ognju mladeniške ljubezni do Marije. Ena je bila lepša od druge, polna pesniškega poleta. Seveda je bila med drugimi pesmicami vedno tudi Barbaričeva, kažoč premíli Materi srčna čuvsfva. On je bil vedno eden onih, ki so nabirali cvetja za vence. Od grma do grma si videl njegovo visoko postavo, ki se je radostno zganila, kadar je zagledal kak krasen napol razvit cvet.

Toda najrajši je kazal svojo ljubezen do Matere božje z rožnim vencem. Podnevi in ponoči je nosil s seboj rožni venec; molil je ne le v cerkvi in kapelici, ampak vselej, kadar se mu je ponudila prilika; in tako priliko je imel na potu v cerkev, v šolo, na igrališče itd., ker morajo tedaj gojenci strogo molčati. Kdor je videl tedaj Barbariča, idočega po hodniku, je zapazil takoj njegovo visoko postavo in veličastno vedenje; ni pa vsakdo videl, da se njegove ustnice tiho premičejo, in niti njegovi sošolci niso vsi vedeli, da je njegova desnica, ki jo je imel na prsih pod sukno, držala rožni venec. »Nekoč sem bil z drugimi dijaki v bolnišnici,« pripoveduje drug gojenec. »Kljub bolezní smo bili vendar dobre volje in smo se smejali in šalili, medtem ko so bili drugi pri šolski maši in molili rožni venec. Kar reče Peter: ‚Prijetelji, molimo rajši rožni venec, ker ne moremo biti pri sv. maši!‘ Vse nas je izpodbudil s temi besedami, drago volje smo se odzvali dobremu svetu.»

Nekoliko tednov pred njegovo smrtjo, ko je bil že tako slab, da se je komaj privlekel v cerkev, ga vprašam:

»Peter, pri koliko sv. mašah si na dan?« — »Pri dveh, prečastni, a kadar prejmem sv. obhajilo, pri treh.« — »Pa ti ni težko?« ga vprašam dalje. — »Ne, prečastni! saj sedim.« — »Toda molitev?« nadaljujem. — »O ne, saj molim rožni venec; zlasti pri žalostnem rožnem vencu človek ne more biti raztresen. Slike so tako žive, da me popolnoma prevzemó. — Ki je za nas krvavi pot potil, — kaka slika! — Ki je za nas bičan bil, — moj Bog bičan!« To je rekel tako ganljivo, da so njegova bleda lica pordela, njegove trudne oči zaiskrile in desnica se nehote vzdignila. Peter je bil tako ginjen, kakor sem ga redko videl. »S tako sliko,« do-

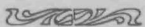
stavi nato mirneje, »s tako skrivnostjo se lahko dolgo bavim, ne da bi se utrudil!« — Barbarič je molil rožni venec tako, kakor se mora moliti: premišljuječ in živo si predstavljajoč v duhu slike. On se je tako zaglobil v skrivnosti, da jih je pred seboj v duhu gledal. Bil je v nazaretski hišici in z veseljem poslušal, kako je angel prinesel Mariji veselo poročilo; spremljal je Devico čez gore k njeni teti Elizabeti; klečal je z Marijo in Jožefom pred božjim Detetom v betlehemskem hlevcu itd. Na podoben način je premišljal in z Marijo prehodil žalostne in vesele skrivnosti. Tako mu je postal rožni venec pravi rudnik duhovnih zakladov, v katerem je našel vsak dan novo nebeško blago.



Marija in cvetlice.

Marija se je kot deklica izprehajala po cvetličnem vrtu. Cvetlice so v njej spoznale Mater božjo. In začele so vse govoriti. Roža vrtnica je rekla Mariji: »Odtrgaj me!« Pa Marija je smehljaje šla mimo vrtnice. Potem se oglasi bela lilija: »Utrgaj me!« Marija se je sklonila čez limbarjev cvet in z dopadenjem vonjala njegov vonj in šla dalje. Potem se oglasi hijacinta: »Utrgaj me!« Tudi ta ostane nedotaknjena. Potem se oglasi srčnica: »Odtrgaj me!« Pa Marija jo pusti in gre mimo nje dalje. Slednjič zakliče nizko pri tleh modra vijolica ime »Marija.« In Marija se pripogne in utrga ponižno vijolico!

Posl. Jos. Vidic.

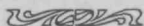


Pravi modrijan.

V Kastiliji na španskem je živel svoje dni mož, ki je v življenju le malo dobrega užival, a dosti pretrpel. Vkljub temu je kazal vedno vesel in zadovoljen obraz. Nekdaj ga vpraša prijatelj, ki je občudoval njegov pogum, kako mu je možno se vedno tako zatajevati? Mož mu odgovori kakor pristen modrijan: »Lej, stvar je prav lahka, da le previdno rabim svoje oči.«

»Kaj hočeš s tem reči?« vpraša zopet prijatelj, »pojasni mi stvar.«

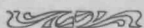
»Prav rad,« odgovori mož. »V vsakem položaju življenja obračam oči proti nebesom. Ta pogled me uči, da je tam moja prava domovina; prva moja naloga na zemlji je torej, da si pripravim bivališče. Potem pa pogledam doli na zemljo, in si mislim, kako majhnega prostorčka bo enkrat treba, da bo po smrti sprejel moje telo, in ga hranil do sodnega dne. — Naposled se še ogledam krog sebe in opazim mnogo ljudi, katerim je odmerjenih dosti več nadlog, bridkosti in bolezní kakor meni, pa vendar vse pretrpe in ne obupajo. Tako nikoli ne pozabim, kje se nahaja prava tolažba in polna sreča, kje je konec vsega trpljenja; in kako slabotno bi bilo vdati se žalovanju vpríčo tisoč ljudi, ki so še bolj nesrečni.«



Bodimo deca!

Oj bodimo deca — čisti vsi tako; oj bodimo deca, ker je nje nebo!	Oj poglej na licih radosten ji smeh, oj poglej nebesa v mladih ji očeh!	Pa zakaj na licih ji igra nasmeh, in zakaj nebo je v mladih ji očeh?
--	--	---

V mladi duši spava božji blagoslov, v mladem srcu ima sveta Mati krov! —	Oj bodimo deca — čisti vsi tako: oj bodimo deca, ker je nje nebo!
---	--



Bogumil Gorenjko.

Računska zastavica.

(Priobčil »Internus«.)

Znano je, da se številka poveča, če ji prideneš na levo stran novo številko. Katere številke se pa zmanjšajo, če jim prideneš na levo stran novo številko?

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil »Internus«.)

Kdo po zraku piše?

(Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.)